

NELE
NEUHAUS

ELAVAD
JA
SURNUD

KRIMINAALROMAAN

Tõlkinud
Eve Sooneste

 TÄNAPÄEV

Originaali tiitel:

Nele Neuhaus

Lebender und die Toten

Ullstein Buchverlage GmbH

© Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin 2014

Toimetanud Katrin Naber

Kujundanud Angelika Schneider

Tõlge eesti keelde © Eve Sooneste ja Tänapäev, 2021

ISBN 978-9949-85-973-3

Trükitud AS Pakett trükikojas

MATTHIASELE

Forever and for always

KOLMAPÄEV, 19. DETSEMBER 2012

Välitemperatuur kolm kraadi Celsiuse järgi. Tuulevaikus. Ilmateade polnud ennustanud ka vihma. Täiuslikud tingimused.

Kell oli 8.21.

Ta nägi naist tulemas. Tolle roosa müts helendas läbi algava talvepäeva kiltkivihalli koidiku nagu signaallipp. Naine oli üks nagu igal hommikul. Tema kõrval sörkis vaid koer, tume ja sile vari raagus põõsaste vahel. Naise teekond oli alati ühesugune. Ta läks mööda Lahnstraße alla, mänguväljakust mööda, siis piki puust jalakäijate silda üle Westerbachi, keeras paremale ja liikus piki oja kallast kulgevast asfaltteed, kuni see keeras vasakule kooli poole. Kool oli tema hommikuse ringi kaugeim punkt. Seal läks ta tagasi mööda Dörnwegi, mis viis sirgelt üle väljade Eschbornist Niederhöchstadi, keeras umbes kilomeetri pärast vasakule ja läks üle puusilla koju tagasi.

Koer tegi mänguväljaku kiikede ette muruplatsile oma häda, naine korjas selle kohusetundlikult üles ning viskas koti teeristil seisvasse prügikasti. Naine möödus temast napilt kahekümne meetri kauguselt, kuid ei märganud midagi. Ta vaatas oma peidikust, kuidas naine läks üle niiskusest tumedalt läikiva silla ning kadus puutüvede taha. Ta valmistus umbes poole tunniseks ootamiseks ja heitis tumerohelisele vihmakeebile mõnusalt kõhuli. Kui tarvis, võis ta tundide kaupa nii viisi lamada. Kannatlikkus oli üks ta tugevamaid külgi. Oja, mis oli suvel olnud vaid peenike nire, kohises ja pulbitses ta jalge ees. Tema ümber keksisid uudishimulikult kaks varest, silmitsesid teda uurivalt ja kaotasid siis huvi. Külmutungis läbi ta soojade pükste. Tema

kohal kõrguva tamme raagus okstel kurises tuvi. Teisel pool oja sörkis kergejalgselt mööda noor naine, vahest tiivustas teda kõrvaklappidest kostev muusika. Ta kuulis eemalt trammi kolinat ning vahetunnikella meloodilist kolmkõla.

Ta märkas keset talviselt sünget halli ja pruuni üht roosat täppi. Naine lähenes. Ta süda hakkas kiiremini lööma, ta vaatas läbi pikksilma, kontrollis hingamist ja liigutas parema käe sõrmi. Naine keeraski tee, mis viis kaarega silla juurde. Koer lonkis temast mõni meeter tagapool.

Ta sõrm oli päästikul. Ta piilus silmanurgast, ent näha polnud ainsatki inimest. Peale naise. Tõsi keeras end koos teekäänakuga ja tema poole jäi vasak näopool, täpselt nagu plaanitud.

Summutiga relv ei olnud küll kõige täpsem, kuid napilt kaheksakümne meetri kauguselt ei olnud sellega muret. Lasu raksatus oleks liiga palju tarbetut tähelepanu äratanud. Ta hingas sisse ja välja, rahunes ja keskendus. Ta vaateväli ahenes ja tõmbus sihtmärgi ümber kokku. Ta vajutas pehmelt päästikule. Oodatud tagasilööki tabas ta rangluud. Vaid sekundi murdosa hiljem purustas Remingtoni Core-Lokti padrune naise kolju. Naine vajus hääletult kokku. Täistabamus.

Välja lennanud padrunehülss auras niiskel mullal. Ta võttis selle üles ja pistis oma jope küljetaskusse. Ta põlved olid pärast külma käes lamamist pisut kanged. Ta võttis paari käeliigutusega relva lah-ti, toppis selle spordikotti, voltis keebi kokku ja pistis samuti kotti. Olles veendunud, et ligiduses polnud kedagi, tuli ta põõsastest välja, ületas laste mänguväljaku ning keeraski Wiesenbadi poole, kuhu ta oli parkinud oma auto. Kell oli 9.13, kui ta parkimisplatsilt lahkus ja vasakule peatänava suunas pööras.

SAMAL AJAL ...

Kriminaalpeakomissar Pia Kirchhoffil oli puhkus. See kestis juba möödunud neljapäevast kuni 16. jaanuarini 2013. Tervelt neli nädalat! Viimati oli ta nii pikalt puhunud neli aastat tagasi: aastal 2009 olid nad reisinud koos Christophiga Lõuna-Aafrikasse, pärast seda olid nad saanud käia vaid lühireisidel, kuid seekord läheb sõit peaaegu teisele poole maakera, Ecuadori, ning sealt laevaga Galápagose saartele. Christoph oli sageli korraldanud reisijuhina valitud seltskonnale ristlussõite ning Pia läks esimest korda kaasa – tema abikaasana.

Pia istus voodiservale ning vaatas mõtlikult kitsast kuld-sõrmust oma sõrmes. Perekonnaseisuametnik oli olnud pisut segaduses, kui Christoph talle sõrmuse vasaku käe sõrme pani, kuid Pia oli selgitanud, et vasakul pool asub ju süda ja seepärast on nad otsustanud kanda sõrmust vasakus käes. See oli ainult pool tõde, sest otsusel oli ka mitu elulist põhjust. Esiteks oli Pia oma esimeses abielus Henningiga kandnud sõrmust paremas käes nagu Saksamaal tavaks. Ta ei olnud küll ülemäära ebausklik ning teadis, et abielu luhtumine ei olnud seotud sõrmusega, kuid ta ei tahtnud saatust tarbetult ärritada. Teiseks – ja see oli olnud otsuse peamine põhjus – oli äärmiselt valus, kui keegi tal tugevalt kätt surus ja seejuures sõrmusega peaaegu sõrme lõmastas.

Nad olid Christophiga abiellunud reedel Hőchsti perekonnaseisuametis, mis asus Bolongaro palee aiapaviljonis,

vaikselt ja salaja. Ilma sõprade, pere ja tunnistajateta ning kellegi ütle mata. Nad teevad selle teatavaks alles pärast Lõuna-Ameerikast naasmist ja korraldavad järgmisel suvel Birkenhofis suure peo.

Pia kiskus pilgu sõrmuselt ning jätkas voodile kuhjatud pesu võimalikult ruumisäästvalt kahte kohvrissi toppimist. Pakse kampsuneid ja jopesid neil vaja ei lähe. Selle asemel tuleb kaasa võtta suveriided. T-särgid. Lühikesed püksid. Ujumisriided. Ta rõõmustas, et pääseb talvest ja jõulupeost, millest ta ei osanud vaimustuda, ning tukub selle asemel ristluslaeva tekil päikese käes, loeb ja lihtsalt laiskleb. Christophil on küll palju teha, kuid tal on ka vaba aega ning ööd kuulusid ainult neile. Võib-olla saadab ta oma vanematele, õele ja vennale – eriti talle ja tema pepsile naisele – postkaardi ja annab selle kaudu teada, et on abiellunud. Tal oli ikka veel meeles vennanaise Sylvia kommentaar, kui too oli teada saanud tema ja Henningi lahutusest. „Üle kolmekümnest naist tabab enne välk, kui et ta veel endale mehe leiab,“ oli olnud tema sünge ennustus. Piat tabas ühel kuue aasta tagusel päikeselisel juunipäeval Opel-Zoo elevandipuuri ees tõepoolest välk. Sest seal kohtus ta esimest korda loomaaia direktori Christoph Sanderiga ja nad olid silmapilk armunud. Nüüd elasid nad juba neli aastat Unterliederbachis Birkenhofis ja olid üsna ruttu jõudnud otsusele, et tahavad seda teha elu lõpuni.

All köögilaual vedelev telefon hakkas helisema. Pia jooksis trepist alla, läks kööki ja heitis enne kõne vastuvõtmist pilgu ekraanile.

„Mul on puhkus,“ ütles ta. „Õigupoolest olen juba samahästi kui ära sõitnud.“

„„Õigupoolest“ on äärmiselt vormitu mõiste,“ kostis tema ülemus Oliver von Bodenstein, kel oli tekkinud närvesööv harjumus tähti närida. „Mul on väga kahju sind häirida. Aga mul on probleem.“

„Ah ...“

„Meil on üsna sinu lähedal laip,“ jätkas Bodenstein. „Mina pean veel ühe tulekahju pärast sõidus olema. Cem on reisil, Kathrin haige. Vahest saaksid korraks sinna sõita ja formaalsused korda ajada. Kröger on oma meestega juba teel. Ma tulen kohe ja võtan üle, kui siin lõpetan.“

Pia mõtles kiirelt läbi oma ülesannete nimekirja. Ta oli järjel, korda oli aetud kõik, mis oli vaja kolmenädalaseks äraolekuks korda ajada. Kohvrid jõudis ta poole tunniga lõpuni pakkida. Bodenstein ei paluks teda, kui tõesti tungivalt vaja ei oleks. Ta saab paariks tunniks appi minna, ilma et see tema plaane segi lööks.

„Okei,“ kostis ta seetõttu. „Kuhu ma sõidan?“

„Täna, Pia, see on sinust tõesti kena.“ Bodensteini häälest kostis kergendus. „Sõida Niederhöchstadi. Keera peatänavalt Steinbachi poole. Umbes kaheksasaja meetri pärast keerab põllutee paremale, sealt sõidad sisse. Kolleegid on juba kohapeal.“

„Selge.“ Pia lõpetas kõne, tõmbas sõrmuse sõrmest ja pani köögisahtlisse. „Hiljem näeme.“

Nagu peaaegu alati, polnud Pial aimugi, mis teda laiba leiukohas ootab. Kui ta oli märku andnud, et juba liigub, oli korrapidaja teatanud talle lihtsalt naissoost laibast Nieder-

höchstadtis. Ta keeras varsti pärast asulast välja sõitu paremale asfalteeritud põlluteele ning nägi juba eemalt patrullautosid ja kiirabi. Ligemale jõudes tundis ta ära jäljetuvastuse sinise Volkswageni bussi ja mõned eraautod. Ta parkis võsa äärde väikesele muruplatsile, õngitses tagaistmelt beeži sulle ja ronis välja.

„Tere, proua Kirchhoff,“ tervitas teda lindi ääres seisev noor kolleeg valvepolitseist. „Minge mööda teed alla. Põõsaste taga paremal.“

„Tere hommikust ja tänan,“ kostis Pia ning läks mööda osutatud teed. Põõsad moodustasid keset lagedat põldu väikese salu. Ta keeras ümber nurga ja kohtas esimesena peakomissar Christian Krögerit, kes oli Hofheimi 11. komando jäljetuvastuse juht.

„Pia!“ hüüatas Kröger üllatunult. „Mida sina siin teed? Sul on ju ...“

„... puhkus,“ naeratas naine. „Oliver palus mul siin peale hakata. Ta tuleb kohe ja siis olen mina kadunud. Mis meil siin siis on?“

„Paha lugu,“ vastas Kröger. „Üht naist on pähe tulistatud. Keset päist päeva ja vähem kui kilomeetri kaugusel Eschborni politseijaoskonnast.“

„Millal see juhtus?“ uuris Pia.

„Pisut enne üheksat,“ sõnas Kröger. „Üks jalgrattur nägi, kuidas ta kokku kukkus. Lasku ta ei kuulnud. Aga kohtumeedik arvab, et teda tulistati veidi kaugemalt.“

„Oh, kas Henning on siin? Ma ei näinudki tema autot.“

„Ei, õnneks üks uus mees. Sellest ajast, kui su eks juhtooli kobis, ei ole tal tahtmist välitööd teha.“ Kröger muigas. „Mis mind eriti ei kurvasta.“

Ta tundis Henning Kirchhoffi suhtes sügavat vastumeel-
sust, millele too kogu südamest vastas, ja nad käitusid sageli
nagu kaks põikpäist diivat, mis aga ei kahandanud nende töö
põhjalikkust. Ainuüksi sellepärast talusid kõik osapooled juba
aastaid nende lapsikut võimuvõitlust. Meeste sõnavahetused
erinevates sündmuspaikades olid ammu muutunud legendiks.

Pärast professor Thomas Kronlage erruminekut möödu-
nud suvel oli Henning Kirchhoff saanud kohtumeditiini ins-
tituudi direktoriks. Tegelikult oli ülikool tahtnud täita selle
ametikoha inimesega väljastpoolt maja, kuid Henningi välja-
õpe kohtuantropoloogia alal oli sedavõrd väärtuslik, et juhi
koht anti temale, et ta ära ei läheks.

„Kuidas selle uue nimi on?“ tahtis Pia teada.

„Vabandust, mul on meelest läinud,“ pomises Kröger.

Laiba kõrval kükitav valges kombinesoonis mees lükkas
kapuutsi peast ja ajas end püsti. Ta ei ole enam kuigi noor,
märkas Pia, paljaks aetud pea ja vuntsid raskendasid vanuse
määramist. Kiilas pea tegi mehe alati vanemaks, kui ta tege-
likult oli.

„Frederick Lemmer.“ Kohtumeedik tõmbas parema kin-
da ära ja ulatas käe. „Rõõm tutvuda.“

„Minul samuti,“ vastas Pia ja surus tal kätt. „Pia Kirch-
hoff Hofheimi K11-st.“

Laiba leiukoht ei olnud viisakaks vestluseks sobiv paik,
seepärast piirdus Pia lühida tutvustamisega. Ta valmistus si-
semiselt eesootavaks vaatepildiks ning astus laibale lähemale.
Roosa villane müts ja surnu valged juuksed moodustasid halli
asfaldi, pruuni muda ja mustja vereleigu taustal harjumatu
värvilaigu.

„„Schindleri nimekiri,““ pomises Pia.

„Kuidas?“ küsis Lemming pisut segadusse sattunult.

„See on üks film Liam Neesoni ja Ben Kingsleyga,“ selgitas Pia.

Kohtumeedik mõistis kohe, mida naine silmas pidas, ja naeratas.

„Õigus. Näeb pisut sedamoodi välja. Film oli must-valge, ainult tüdruku mantel oli punane.“

„Ma olen nägemismäluga inimene. Tegevuskoha esmamulje on mulle tähtis,“ selgitas Pia. Ta tõmbas kindad kätte ja kükitas, Lemmer tema järel. Paljude aastate vältel 11. komandos oli Pia õppinud sisemist distantsi hoidma. Ainult nii oli võimalik julmalt sandistatud ja moondunud laipade nägemist välja kannatada.

„Kuul on tunginud vasakusse oimukohta.“ Lemmer osutas puhtale kuuliaugule surnu peas. „Kuuli väljumisel murdus lahti peaaegu terve parem koljupool. See on suurekaliibrilisele lõhkekuulile tüüpiline. Kuriteorelv on minu arvates snaiperpüss ja tulistatud on suurelt kauguselt.“

„Ja kuna siin piirkonnas ei ole ilmselt tegemist jahihõnnetusega, siis oletan ma tahtlikku tapmist,“ täiendas Kröger tagantpoolt.

Pia noogutas ja silmitses mõtlikult seda, mis oli surnu näost alles jäänud. Miks tulistati kuue-seitsmekümneaastast naist keset tänavat? Oli ta juhuslik ohver, kes oli lihtsalt vales kohas?

Mõned Krögeri meestest roomasid valgetes kombinesoonides metallidetektoriga võsas ja seda piiraval heinamaal, otsides kuuli, teised pildistasid ja tegid elektrooniliste seadmetega mõõtmisi, et kindlaks teha, kustpoolt lask oli tulnud.

„Kas me teame, kes ta on?“ Pia tõsis ja vaatas Krögerile otsa.

„Ei, tal ei olnud kaasas muud kui võtmekimp. Ei rakkotti ega telefoni,“ vastas mees. „Tahad sa tunnistajaga rääkida? Ta istub kiirabiautos.“

„Kohe.“ Pia vaatas ringi ja kortsutas laupa. Tühjad põllud ja heinamaad. Kahvatus talvepäikeses, mis oli end läbi paksu pilvekihi pressinud, sädelesid eemal teletorn ja Frankfurdi siluett. Umbes neljakümne meetri kaugusel oja ääres seisisid kõrged puud. Ta nägi raagus okste vahelt laste mänguväljakut ja selle taga Eschborni Niederhöchstadi linnajao esimesi maju. Üle põldude ja heinamaade kulgesid valgustatud asfaltteed. See oli pargisarnane puhkeala, mis sobis suurepäraselt rattasõiduks, jooksmiseks, jalutamiseks ja ...“

„Kus koer on?“ küsis Pia äkki.

„Mis koer?“ pärisid Kröger ja Lemmer üllatunult.

„Siin on koerarihm.“ Pia kummardas ja osutas tumepruunile kulunud nahkrihmale, mille naine oli ümber õlgade ja ülakeha keeranud. „Ta jalutas siin koeraga. Ja kuna me tema juurest autovõtmeid ei leidnud, pidi ta elama siin üsna ligidal.“

„Mul on nii hea meel, et mul on lõpuks kolm nädalat puhkust.“ Karoline Albrecht ohkas rahulolevalt ning sirutas jalad välja. Ta istus oma vanemate majas söögilaua ääres, ees tass lemmikteega – vanillimaitselise rooibosega – ja tundis, kuidas viimaste nädalate ja kuude pinge temast tasapisi lahkus, tehes ruumi sügavale rahule. „Me oleme Gretaga mõnusalt kodus või istume lihtsalt sinu juures ja mugime piparkooke.“